

Fjerde Afsnit.

Tiltale og Domsforhandling ved Landsret.

Kapitel XXI.

Nærværende Kapitel indeholder i forkortet og simplificeret Form Regler, hvis Bestemmelse i det hele svarer til, hvad der i det tidligere Forslag søgtes opnaaet ved Reglerne i dettes 4de Afsnit, Kapitel I og II, dog med den Hovedforskel, at nærværende Udkast ikke har optaget det tidligere Forslags særlige „Henvisnings“-Stadium.

Efter det tidligere Forslag skulde Retten (eller i alt Fald dennes Formand), forinden Anklageskriftet kunde forkyndes Tiltalte, underkaste Sagens Formalia en foreløbig Prøvelse; naar efter denne Prøvelse Anklageskriftet var forkyndt, skulde der bestemmes en Frist, i Løbet af hvilken Tiltalte bl. a. kunde fremkomme med Indsigelser, gaaende ud paa, enten at formelle Mangler hindrede Sagens videre Fremme, eller at det foreliggende Bevismateriale ikke frembød tilstrækkeligt Grundlag for Anklagens Henvisning til Domsforhandling. Naar endelig denne Frist var udløbet, skulde Retten i et dertil berammet Retsmøde træffe Bestemmelse om, hvor vidt Sagen skulde henvises til Domsforhandling eller ikke, hvorved den eventuelt havde at prøve de Indsigelser, som i nysnævnte Henseende vare fremkomne fra Tiltaltes Side. Endvidere skulde Retten eller dens Formand paa det her omhandlede Stadium af egen Drift prøve Hensigtsmæssigheden af den Maade, hvorpaa Overanklageren havde opgivet at ville fremføre sine Beviser, og henholdsvis approbere eller underkende hans Forslag herom, ligesom Retten allerede paa dette Trin af egen Drift skulde kunne tage Bestemmelse om Bevisers Førelse.

Naar et tilsvarende særskilt Processtadium ikke er bibeholdt i nærværende Udkast, har dette for det første sin Grund i, at der herved efter Kommissionens Mening vil bevirkes en Forhaling af Sagerne, som i de allerfleste Sager vilde vise sig ganske unyttig. Adgang for Retten til af egen Drift allerede inden Domsforhandlingen at bringe saadanne Sager ud af Verden; om hvilke det er aabenbart, at en Domsforhandling vilde være spildt Arbejde,

enten fordi Sagen lider af formelle Mangler, der nødvendigvis maa føre til Afvisning, eller fordi en Domfældelse er udelukket af retlige Grunde, saavel som Adgang for Tiltalte til at fremkomme med Begæringer i saa Henseende, kan gives, uden at hver eneste Sags Fremme behøver at sinkes ved at gennemgaa et særskilt Stadium til saadanne Spørgsmaals Prøvelse. Hvad dernæst angaar den Adgang, som det tidligere Udkast aabnede til allerede paa dette foreløbige Stadium at faa Rettens Afgørelse af, hvor vidt det foreliggende Bevismateriale afgiver tilstrækkeligt Grundlag for Sagens videre Fremme, da har man anset saadan Adgang for uheldig. Paa den ene Side finder man nemlig, at den ikke vil være af nogen væsentlig Betydning for Sigtede, og at derfor intet væsentligt vil vindes til Gengæld for den Tid og Kraft, som vil spildes paa denne foreløbige Prøvelse i de Sager, hvor dens Udfald blev, at Sagen dog maatte gaa til Dom; og paa den anden Side mener man, at Rettens uhildede Stilling under Domsforhandlingen efter Omstændighederne vil kunne præjudiceres ved, at den allerede har maattet udtale sig om Bevislighederne (i disses foreløbige Form) for Tiltaltes Skyld. *Endelig* vil der, naar det skal være Retten eller dens Formand, der regelmæssig træffer Bestemmelse — efter Indstilling af Parterne — om, hvilke Beviser der maa fremføres under Domsforhandlingen, og paa hvilken Maade dette skal ske, derved ikke blot lægges et ganske overflødig Arbejde paa Formanden, men Ansvaret for Maaden, paa hvilken Bevisførelsen iværksættes, vil paa en skadelig Maade forrykkes, idet det fra Overanklageren, som paa dette Trin er den, der kan have bedst Oversigt over Sagen og over de forhaandenværende Bevismidler, de enkelte Vidners Værd o. s. v., mere eller mindre kastes over paa Retten eller dennes Formand. Denne Ordning vil derhos kunne skade Rettens upartiske Stilling, naar senere under Domsforhandlingen det Spørgsmaal rejser sig, om man bør nøjes med den Bevisførelse, som har fundet Sted overensstemmende med den forinden Domsforhandlingen trufne Bestemmelse, eller om det ikke f. Eks. vil være nødvendigt at udsætte Sagen for at afhøre for den dømmende Ret et Vidne, hvis Indkaldelse for denne Retten den Gang antog for unødvendig.

Kommissionen har af disse Grunde ment, at forudgaaende Afgørelser af Retten vedrørende Bevisførelsen ikke bør finde